

noget til Bankens Fundering eller dens Virkemaade, men som i deres Troskyldighed ere gaaede hen med deres Sparepenge der i Tillid til, at en Bank var et Sted, der var indrettet til at opbevare Folks Penge. Det er disse Tusinder, hvis Tab gør en Bankkrise saa slem, disse Tusinder, der ikke have haft og heller ikke have villet have nogen Fordel af de store Avancer, som Spekulationen muligvis kunde have givet, hvis den var gaaet heldigt, alle de, der, som sagt, vare gaaede til Banken, fordi de i det hele taget have det Indtryk, at Banken er et Sted, hvor man trygt kan henvende sig med sine Penge. Naar en Smaamand, en Urtekræmmer eller lille handlende her fra Byen eller en Husmand eller en Gaardmand fra Landet gaar med sine Spareskillinger hen i en Bank, aner han mindst af alt, at de 500 eller 1,000 Kr., han bringer ind i Banken, nu skulle ud i en eller anden stor Spekulation, i vovelige Aktier, i et eller andet eventyrligt Foretagende som en Koncession i noget oversøisk og mere eller mindre halvasiatisk, eller et Foretagende, som gaar ud paa ved Anvendelsen af store Kapitaler at starte en Opfindelse, om hvis Værdi man intet ved, da det enten kan vise sig, at den ikke svarer til Forventningerne, eller at der hurtigt kommer en anden Opfindelse, som er endnu bedre og slaar den ned. At hans Penge skulle ud og voves paa alt saadan noget, det aner den lille Sparer slet ikke. Men det nøgne Faktum er jo, at hvor Bank og Sparekasse ere sammen, gaa Sparernes Penge saavel som Aktionærernes og Kreditorernes alle sammen ud paa den vovelige Sejlads. Det er nu af yderste Vigtighed for hele Samfundet, at den gammeldags Tillid, som Smaamanden har haft til, at han ogsaa virkelig kunde stole paa de Banker og Sparekasser, som overhovedet have Lov til at modtage hans Penge paa Kontrabog, bevares. Nu have vi for denne Gangs Skyld paataget os Garantien derfor. De Smaafolk, som i god Tro have sat deres Penge i disse to Institutter, have nu Statens og Hovedbankernes Tilsagn om, at de faa deres Penge, og jeg tror ogsaa, Visheden derom er trængt saaledes ned hos dem, at de ere ganske rolige derfor.

Men naar jeg nu fremhæver dette saa stærkt, er det tillige for at sige, at naar vi have overstaaet denne Krise, maa vi tage det Spørgsmaal om Sammenblanding af Bankvirksomhed og Sparekasservirksomhed op, og hvis denne Sammenblanding skal vedblive, synes det mig nød-

vendigt, at man ved en eventuel Lovgivning — og det maa vel være ved Aktieloven — træffer saadanne Forholdsregler, at Sparerne, der gøre Indskud i Bankerne, virkelig faa noget større Sikkerhed, end de hidtil have haft, faa, om jeg saa maa sige, en Særstilling mellem disse Bankers Kreditorer. Thi det, vi opleve i disse Dage, skulde jo ikke blot virke saaledes paa os, at vi afværgede den øjeblikkelige Ulykke, men saaledes, at vi toge op til virkelig alvorlig Overvejelse fornuftige Foranstaltninger, der sikrede mod Gentagelser, men som paa den anden Side dog ikke hindrede en fornuftig Bevægelsesfrihed indenfor det økonomiske Liv.

Samtidig med at der saaledes blev vedtaget en Overenskomst om Paatagelse af Garanti overfor Sparere, Indlaanere og Kreditorer for disse to Banker, blev man mellem de i Søndags mødte enig om to Hovedpunkter. Det ene var det, at man vilde virke saa meget, man kunde, til Nedsættelse af Indlaansrenten i en Række af Banker her inde i København. De to Banker, af hvilke den ene faldt sammen og den anden var truet, have haft en Indlaansrente af 5 pCt. Men de have ikke været ene derom. Foruden dem have Centralbanken, Den private Laanebank i København og Laane- og Diskontobanken ligeledes haft en Indlaansrente af 5 pCt. Denne 5 pCts Indlaansrente har naturligvis været sat op af disse fem Banker, fordi de ønskede gennem det at byde høj Rente at kunne plukke Penge fra de ældre solidt funderede Institutter, som sad med de store Indlaanskapitaler. Dette er i ikke ringe Grad lykkedes, ogsaa fordi den jævne Mand, der har en lille Spareskilling, ikke kan have det skarpe Blik for, hvor han kan finde den udmærkede Soliditet. Han tror i det hele taget, at Banker og Sparekasser ere gode nok for de Penge, han sætter ind, og han sætter dem da ind, hvor han faar de bedste Vilkaar. Det er lykkedes disse Banker at plukke de ældre Banker og Sparekasser. Dette gælder ikke blot i København, men ogsaa i Provinsen. Dette store Tilbud om høj Indlaansrente har ført til, at der ogsaa fra Provinserne er sendt betydelige Beløb ind til Indlaan i disse Banker. Det er ganske klart, at dette kunde ikke andet end føre til usunde Forhold. En Indlaansrente paa 5 pCt. kan ikke være noget sundt. De Penge, der skal gives 5 pCt. i Rente af, kan man f. Eks. ikke købe solide Papirer for, selv ikke i disse Dage, hvor Papirernes Kurs er temmelig lav. Hvis man vil købe 4